

plňující a změňující jej zákony čís. 482/1921, čís. 115 a 400 z r. 1922 neobsahují výslovného ustanovení, že nároku na podporu nezaměstnaných nemá, kdo jest ve vazbě, aniž, že nároku pozbývá nezaměstnanec dnem, kdy nastupuje trest na svobodě. Mezeru dlužno vyplniti z jasného účelu zákona, že osobám, v §u 1 zákona čís. 322/21 naznačeným, má býti, nejsou-li na závalu okolnosti, v §§ech 2 a 3 vytčené, po dobu zákonem stanovenou ve výměře tam uvedené poskytována náhrada za výdělek, jaký by v oboru dosavadního zaměstnání prací získali, kdyby nebyl nedostatek práce, přivoděný neblahými poměry hospodářskými. Že jest podpora pouhou náhradou za ušlý výdělek, vyplývá — nehledíc k povinnosti, přijmouti práci, veřejnou sprostředkovatelnou příkazovanou, za podmínek §u 11 zmíněného zákona — najmě z toho, že v zásadě musí podporovaný úplatou za poskytovanou podporu vykonati práce v § 12 naznačené, dostane-li se mu takového příkazu od politického úřadu prvé stolice. Uvězněných osob však nedostatek práce, přivoděný hospodářskými poměry, nikterak se nedotýká. I kdyby tu byl nadbytek práce, znemožnila by jim vazba býti výdělečně činnými v oboru i po způsobu, v jakém a jakým opatřují si jinak výdělek. Příčilo by se proto přímo účelu a duchu zákona, poskytovat vězňům ve formě podpory, oním zákonem stanovené, náhradu za něco, čehož ani za jinakých poměrů, než jaké daly podnět k těmto zákonům, účastnými býti nemohou. Právem proto má nalézací soud za to, že vězňům po dobu, po kterou jsou uvězněni, nepřísluší nárok na podporu nezaměstnaných.

Čís. 1555.

Jde o zpronevěru, zadržel-li si komisionář zboží nebo ponechal-li si stržené peníze za prodané zboží, jež mu bylo dáno do komise.

(Rozh. ze dne 17. března 1924, Kr I 648/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Čes. Budějovicích ze dne 14. srpna 1923, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle §§ů 183, 184 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost dovolává se číselně pouze důvodu zmatečnosti čís. 9 a) §u 281 tr. ř. Důvod tento jest povahy hmotněprávní i předpokládá jeho zákonné doličení, by stěžovatel omezil se na právní vývody, opíral je o skutkový děj, nalézacím soudem zjištěný, a dovedil, že na děj ten použito bylo zákona nesprávně. Pokud zmateční stížnost opouští základnu skutkových zjištění, nelze k jejím vývodům přihlížeti. Porovnává-li se se zákonem skutkový děj, nalézacím soudem zjištěný, je právní posouzení věci bezvadným. Zjištěno je, že svědek Jakub M. předal obžalovanému zboží toliko do komise s výslovnou výhradou vlastnictví pro sebe až do úplného zaplacení a že obžalovaný měl na vůli, zboží vrátiti, nemohl-li je odprodati a poškozenému zaplatiti. Dále

vzal soud za prokázáno, že obžalovaný zboží v ceně asi 21.000 Kč, do komise mu od M-a dané, prodal, stržený za ně peníz ve výši asi 16.000 Kč M-ovi sice zaplatil, avšak částku 5434 Kč 80 h neoprávněně za sebou zadržel. Těmito zjištěními je prokázáno, že zboží bylo obžalovanému pouze svěřeno, byvši mu držitelem jeho odevzdáno sice ve faktickou moc, ale v předpokladu, že s ním obžalovaný naloží jen ve smyslu odvodatelově, totiž buď odvede peníze za prodané zboží nebo neprodané zboží vrátí. Obžalovaný nebyl proto oprávněn se zbožím volně nakládati, to jest je prodati a stržené peníze zcela neb i jen z části si ponechat. Poukaz stížnosti na ustanovení obchodního zákona o komisionáři není způsobitým, přivoditi příznivější nazírání na věc, neboť pojem svěřeni má místo i při právním poměru komisionáře k jeho komitentu, poněvadž dle podstaty smlouvy komisionářské přejímá komisionář zboží k prodeji a bere závazek, že zaplatí komitentovi z prodeje docílený výtěžek, který nastupuje na místo prodaného zboží. Zboží nebo výtěžek, za ně docílený, je proto komisionáři ve smyslu §u 183 tr. zák. svěřen, pročez i čl. 367 a 374 obchod. zák. označují komisionáře jakožto uschovatele zboží, jemu předaného. V důsledku toho je právně nezávažno, že to, co soukromý účastník má na mysli jako předmět zpronevěry, není zboží, jež obžalovanému za účelem zcizení předal, nýbrž kupní cena za ono zboží, po případě že obžaloba proti obžalovanému vznesená, nezní na zpronevěru výtěžku z prodaného zboží, nýbrž na zpronevěru zboží samého. Námítku stížnosti, že doložka v dotyčných konsignacích, že si soukromý účastník M. až do zaplacení vyhrazuje na zboží vlastnictví, je protimyslnou, nelze uznati za správnou. Pravda je, že již předáním zboží obžalovanému do komise, bylo mu toto ve smyslu hořejších úvah pouze svěřeno, a že zvláštní doložky o výhradě vlastnictví pro komitenta až do úplného zaplacení, nebylo již ani zapotřebí. Byla-li vzdor tomu doložka do konsignací pojata, stalo se tak zajisté jen proto, by vyloučena byla jakákoliv pochybnost v tom směru, že zboží zůstává až do úplného zaplacení vlastnictvím komitentovým, to jest vůči obžalovanému cizím, jemu pouze svěřeným.

Čís. 1556.

»Veřejnými« ve smyslu §§ů 104, 105 tr. zák. jsou ony záležitosti, jež se dotýkají přímo zájmů státního celku nebo aspoň veřejným právem chráněných zájmů nějakého kruhu státních občanů a nejsou přikázány soudům, aby o nich pravoplatně rozhodovaly; spadá sem též vyměření daní a veřejných dávek.

Předmětem zločinu podle §u 105 tr. zák. jest kromě soudce a státního zástupce každý úředník, jemuž náleží jakýkoliv úkon, související s tím, zda a jakým způsobem (směrem) rozhodne se o veřejné záležitosti neb o propůjčení služby, třebaže nerozhoduje o tom přímo, aniž zjednává podstatný podklad pro rozhodování jiným k tomu příslušným úředníkem, nýbrž dává (má dáti) pouze podnět k případnému zavedení řízení a rozhodování příslušným úřadem.

Pro obor přestupku podle §u 311 tr. zák. zbývají jiní než jmenovaní úředníci správy spravedlnosti a úředníci ostatních oborů státní správy,